

Jakob Brønnum: Den impressionistiske Pontoppidan

af Jakob Brønnum

Publiceret 24/10/2019 i Bøger/Kultur/Kulturhistorie

BØGER // ANMELDELSE – Henrik Pontoppidan blev for nylig løftet ud af de litteraturhistorisk interesseredes kreds og sat ind i underholdningsindustriens filmverden – med held. Bille Augusts filmatisering af romanen *Lykke-Per* giver i teorien et perfekt afsæt for den monumentalt store biografi, vi endelig har fået af den ene af Danmarks tre nobelpristagere. Men det er ikke en populær biografi, Flemming Behrendt har skrevet, det er heller ikke en litteraturvidenskabelig biografi.

Et sted i Flemming Behrendts store bog om Henrik Pontoppidan står der:

”Farfaderens figur sender mytiske fyrtårnsglimt ind over forfatterskabet og giver glans til både “den gale Sidenius” i første kapitel af Lykke-Per og præsten Mads Vestrup i De Dødes Rige. I hele forfatterskabet har Pontoppidan en smag for det ekstreme, tænk blot på Isbjørnen”.

Lidt senere hedder det:

”Hendes oplevelser i Christiansfeld har måske også sat sig spor i De Dødes Rige hvor Torben Dihmers gamle vågekone, Barbara,

Bogen *De dødes rige* nævnes 84 gange. Men et egentlig referat findes ikke. Og hvordan skal man tænke på *Isbjørnen*? Behrendt vil kunne svare ligesom Pontoppidan:

"Da den yngre forfatterkollega Niels Jeppesen senere, vi ved ikke hvornår, spurgte Pontoppidan om det var ham selv der udtalte dommedagsordene i "Uglesangen", svarede Pontoppidan: "Det maa da enhver kunne forstaa, der har læst 'De Dødes Rige'".

Hvem ved, hvad titlerne refererer til?

Hvad skal den, der ikke har læst *De dødes rige* stille op? Dette er den første Pontoppidan-biografi, og at den kommer nu giver den en ganske særlig fordel, som den ikke tidligere ville have haft; at den største, nulevende danske filminstruktør, Bille August har indspillet Pontoppidans hovedværk *Lykke-Per*.

Det betyder, at publikummet til bogen er potentielt større, end det nogensinde før har været, i hvert fald siden den læsende, borgerlige offentlighed fik tv engang i slutningen af 1960'erne. Men publikum har ikke engang hørt om *De dødes rige* for slet ikke at tale om *Det forjættede land*, to absolutte hovedværker i dansk litteratur i det hele taget.

De ved heller ikke, hvem *Den gamle Adam* er, som Behrendt også skriver om. Værket nævnes 60 gange. Det er et af Pontoppidans kortere værker og ligesom de øvrige værker, præsenteres det først og fremmest gennem brevcitater vedrørende dets tilblivelse og modtagelse, ikke gennem referat eller skitser af handling og indhold.

“

Hvilket livssyn havde da Pontoppidan? Det kan være svært at afkode, for bogen er en så voldsom masse af ophobede informationer, der følger Pontoppidan gennem hele det omskiftelige og brogede liv, først og fremmest gennem hans breve, at det kan skygge for det.

Intetsteds står der, at der ikke er tale om en gammel mand, som ifølge mytologien var den første skabte, og som altså nu er blevet gammel.

Enhver læser vil tro, at det er sådan, det hænger sammen. Men “den gamle Adam” er et udtryk, der anvendes om mennesket før det kristne evangelium med sin forkyndelse af tilgivelse og nåde kom til.

Udtrykket stammer fra *Det ny Testamente*, nærmere bestemt i *Romerbrevet*.

Det er altså en langt dybere, eksistentiel virkelighed, nemlig menneskets frigørelse, Pontoppidan leger med, og ikke blot en gammel mand. Det får vi ikke noget at vide om. Heller ikke, hvad *Det forjættede land* hentyder til, og hvordan dette bibelske, dybt problematiske, småkolonialistiske og ideologisk-utopiske grundbegreb afspejles i Pontoppidans hovedværk, eller om *De dødes rige* har nogen forbindelse til dets mange behandlinger i litteraturhistorien, eller hvad rammerne for begrebet egentlig er. Det samme gælder henvisningerne til Pontoppidans *Toldere og syndere*. Hvem ved idag, hvad titlen referer til? Hvad skal læsere, der har set *Lykke-Per* gøre?

En regulær kulturskat

Man kan begynde med at gå ind på hjemmesiden henrikpontoppidan.dk, som Behrendt bestyrer sammen med tre andre. Den er hjemmeside for Henrik Pontoppidan Selskabet og en regulær kulturskat. Her kan man *scrolle* sig igennem det foreløbigt kommenterede forfatterskab. Det betyder ikke, at værkerne bliver introduceret, men man kan orientere sig i dem.

FLEMMING BEHRENDT. FOTO: SUSTE BONNÉN/GAD.

Danmark har ikke, som både Sverige og Norge, en statslig tjeneste, der sikrer epub-udgaver af nogle få hundrede af landets store klassikere; velformatterede værker til gratis nedladning, så man kan læse dem på stranden, og hvor man ellers læser.

Den kostelige kulturarv, hvori al danskhed ligger indlejret som ord, stemninger og beskrivelser af mennesker, samværsformer og små

verdener – ligesom dem Pontoppidan er en af vore dygtigste litterære beskrivere af – er overladt til privat initiativ. Hvis man altså ikke vil sidde og bladre på skærm fra kapitel til kapitel på den udmærkede, dog noget uoverskuelige, gratis forskningsportal, [Arkiv for Dansk Litteratur](#) – uden mulighed for at lægge det ind i sit digitale bibliotek, hvor man ville kunne gøre klassikerne til en del af sin almindelige læsning.

Ildsjæle som forfatteren Arne Herløv Petersen har møjsommeligt indscannet flere hundrede værker og sælger dem på e-bogsportalerne for en tredjedel af den pris, Gyldendal tager. Men købes skal de, hvis man vil have dem som e- bøger.

Hjemmesiden, hvor Pontoppidans breve også ligger, er den anden af den treleddede udgivelse, der står som journalisten, udenrigskorrespondenten og forfatteren Flemming Behrendts livsværk. Det tredje led er en glimrende epub af biografien, hvor man kan klikke sig direkte videre til de hundredevis af noter og henvisninger, bogen rummer. Den følger gratis med papirbogen.

Farfaren, som jeg citerede noget om før, møder vi i forbindelse med den spændende og velkomponerede optakt, hvor vi på klassisk vis lærer Pontoppidan-slægten at kende, og Flemming Behrendt gennem citater og referater antyder, at der ligger en del forudsætninger for Henrik Pontoppidans livssyn og værker.

Vi lærer for eksempel, at Pontoppidan er en latinisering af et såre almindelig, dansk landsbynavn, nemlig Broby, “pont” = bro og “oppidum” = landsby.

Livssynet

Hvilket livssyn havde da Pontoppidan? Det kan være svært at afkode, for bogen er en så voldsom masse af ophobede informationer, der følger Pontoppidan gennem hele det omskiftelige og brogede liv, først og fremmest gennem hans breve, at det kan skygge for det.

Vi kommer ikke livs- eller menneskesynet nærmere ud fra bogens hoveddele på niveauet over kapitelinddelingen. Der vælger Flemming Behrendt den rent biografiske og kalder dem op efter en håndsværksmæssig udvikling gennem aldrene. Man kan ikke komme udenom, at de har karakter af heltekåring: *Drengen, Lærlingen, Svenden, Mesteren, Oldermannen, Oldingen.*

Behrendt bruger det ikke til noget, og f. eks. nævnes begrebet
oldermann ikke i teksten. Det er helt i orden. Et hovedkapitels
titel, *Valgslægtsskaber*, bruges heller ikke bruges til noget. Eller
nævnes i teksten. Det er straks værre, fordi *Valgslægtsskaber* er titlen
på en roman af Goethe, der antyder præcis det, der er
omdrejningspunktet for den samfundsudvikling, der gør Pontoppidan
til den forfatter, han er. Det kunne have vist os noget vigtigt om
Pontoppidan, hvis den tråd var blevet taget op.

“

Der er, efter min opfattelse, knapt nogen mere
meningsfuld måde at skrive kulturhistorie på, end
gennem biografier af meget dygtige forfattere, fordi
man derved sikrer sig en højt kvalificeret sansning og
reception af kulturhistorien i dens samtid

Nu står vi blot i en situation, hvor den, der ikke ved, hvem Den gamle
Adam er, og tror han er en gammel mand og ikke antonym for
menneskelig frihed, står med en kulturhistorisk bærende Goethe-titel,
der ikke er andet end et lidt kunstigt ord.

Vi kommer bestemt heller ikke livssynet nærmere gennem
underoverskrifterne i kapitlerne, der mest virker, som om de mest er
med for at bryde de vældige tekstmasser op.

Der er et sigende afsnit, hvor Pontoppidan havde været i kirke, hvilket
man med rette kan undre sig over, som Behrendt også gør. Afsnittet
hedder ”Tilværelsens uudgrundelighed”, men det er ikke tilværelsens
uudgrundelighed, det handler om, tværtimod handler det om, at
Pontoppidan siger, man ikke skal spille tiden med tilværelsens
uudgrundelighed.

Næste afsnit hedder ”En tysk prinsesse” og handler om Pontoppidans
kritik af et kongeligt giftermål. Og sådan går det i bølger af kortere og
lidt længere varighed.

Højdepunkterne i Pontoppidans liv er mange og/eller svære at få
overblik over. Han er temmelig vrissen i en del af sine breve. Han
gennemgår en skilsmisse og gifter sig igen, denne gang lykkeligt. Han
er født i Jylland, men lever de sidste mange år i København. Han

skriver i Politiken, men holder op igen. Sent i livet bliver han ikke mildere, men fjernere. Han virker til at have været besværet hele livet og det meste af tiden i halvdårligt humør.

Jeg synes, Pontoppidan er en formidabel forfatter. Det er han også, selvom jeg ikke synes det. Men jeg bryder mig ikke meget om ham som person.

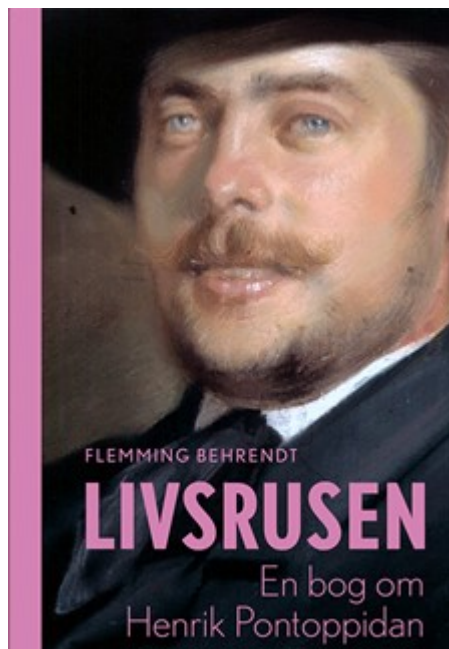
Forresten, hvis nogen tror, jeg er i gang med at skrive en negativ anmeldelse, tager de fejl.

Kernen i den mægtige bog

Jeg er i gang med at arbejde mig ind til, hvad der mon kan være kernen i denne mægtige bog, der er så fuld af helt uundværlige billeder af den kulturhistoriske fortid, der har skabt det moderne Danmark, centreret omkring den ene af landets små 10 forfattere på højeste internationale niveau.

Foruden Pontoppidan er det Søren Kierkegaard, H. C. Andersen, I. P. Jacobsen, Johs V. Jensen, Karl Gjellerup, der delte nobelprisen med Pontoppidan i 1915 og som blev religiøs og mærkelig på sine senere dage, Villy Sørensen, Peter Seeberg og Inger Christensen. (Vi har sikkert hver især et par stykker mere, vi ville lægge til listen.)

Der er, efter min opfattelse, knapt nogen mere meningsfuld måde at skrive kulturhistorie på, end gennem biografier af meget dygtige forfattere, fordi man derved sikrer sig en højt kvalificeret sansning og reception af kulturhistorien i dens samtid.

☰ Menu

Det her er altså den første biografi af en af de rigtigt store – en af dem, alle bør kende til, lidt på samme måde, som man har noget musik, der danner ens identitet, hvis man tænker efter.

Det interesserer mig ikke ret meget at kende Pontoppidans levnedsløb i detaljer, når hans værker perspektiveres så lidt, som det er tilfældet – men det er en smagssag. Der findes i det fag, jeg selv har kandidatgrad i, nemlig teologi, tre hovedformer indenfor det videnskabelige fagspektrum: det historiske, det systematiske (det vil sige den reflekterede, akademiske perspektivering) og det eksegetiske (det vil sige det, der metodisk udlægger tekster).

I Behrendts bog er det systematiske fraværende, og det eksegetiske så indforstået, at det også må siges at være fraværende, eftersom Behrendt forudsætter næsten alle værker kendte, men dog fortæller sådan, at man godt kan klare sig uden og blot se de mange hentydninger til værkerne under informationerne om Pontoppidan under deres tilblivelse, som informationer i en historisk detailskildring af forfatterlivet.

Isbjørnen, som vi nævnte før, som Behrendt mente, man “bare skulle tænke på”, og som nævnes 45 gange i biografien, perspektiveres f. eks. sådan:

“Det langstrakte, kun lejlighedsvis arbejde med Mimoser var, som Isbjørnen havde været det, en fantasiflugt fra det jordbundne politisk-ideologiske engagement i de fortsatte landsbybilleder. Udkastene til Spøgelse og Mimoser var provinshistorier uden klare stedsmærker, langt fra det bonde- og husmandsland Pontoppidans forfatterskab hidtil havde befundet sig i. Miljøerne var semimondæne med landadel og unge, uskyldige kvinder, der skulle få ledsagelse af farlige mandfolk. Guvernantilitteratur blev der siden vrænget af den ene, og den anden nåede inden sin sene færdiggørelse helt at skifte spor”

Perspektivet bliver i forhold til forfatterskabet og i forhold til den kritiske modtagelse. Det er centralt for bogen. Jeg kunne ønske mig pejlinger udad til, hvordan verden, verdenslitteraturen og samfundsudviklingen påvirker Pontoppidan.

Behrendts bog er et mobilt nationalmuseum over tiden fra sidste fjerdedel af 1800-tallet til og med første tredjedel af 1900-tallet, og den er ægte og uundværlig

Senere hører vi om modtagelsen af *Isbjørnen*, hvor vi finder ud af, at den foregår i Grønland, fordi kritikerne diskuterer, om det er rimeligt for en forfatter at beskrive landskaber på anden hånd. Jeg har stadig ikke noget billede af kortromanens emne. 200 sider senere finder jeg ud af, at der igen er en præst involveret, som meget ofte hos Pontoppidan og aldrig ukritisk.

Jeg savner noget samlet i biografien om hans kirkekritik, og jeg savner, at det sættes i forbindelse med sekulariseringen, der foregår internationalt på denne tid, ikke blot gennem hentydninger til Jakob Knudsen, en anden af vore store forfattere med præster i centrum, og derigennem diskussionen om Pontoppidans forhold til de stridende kirkelige strømninger. Det er grundtvigianere overfor Indre Mission, en strid, der præger Jakob Knudsens værk, og som også står centralt i f. eks. Kaj Munks berømte, mesterlige skuespil *Ordet*. Det er som om dele af dansk litteraturhistorie lukker sig om denne strid og ikke er optimalt receptive overfor udefrakommende strømninger.

Det billeddannende

Flemming Behrendts store, store styrke er imidlertid, at han formår at stykke citater fra breve og artikler sammen med sine egne korte kommentarer og overledninger til bogens tekstlige overflade på en uhyre billeddannende måde.

Der er et sted, hvor nogen i Pontoppidans familie en juleaften går gennem sneen fra Bakkegårds Allé til Gammel Kongevej, forbi mit barndomshjem på ved Frydendalsvej. Jeg garanterer for, at sneen omkring fødderne, som den føles efter bogen, står langt mere levende end den, jeg selv kan huske fra dengang.

Sådanne billeder er der flere hundrede af i bogen, og de er uvurderlige som historisk hukommelse i et land, der foragter sin historie så meget, at man tillader Nationalmuseets direktør, som man presser økonomisk til det yderste, at sætte en amatør til at illustrere vikingetiden blot for

at få flere til at komme og betale for det, der burde være gratis, og som er det i alle de omkringliggende kulturnationer.

Behrendts bog er et mobilt nationalmuseum over tiden fra sidste fjerdedel af 1800-tallet til og med første tredjedel af 1900-tallet, og den er ægte og uundværlig.

Livsrusen

Den uafklarethed om, hvad bogens essens er i forhold til mine forventninger og/eller forudsætninger som læser, går helt ind i titlen som et bevidst, kapriciøst træk. Pontoppidan og Flemming Behrendt bruger nemlig ordet livsrusen, bogens titel, i de to betydninger, man kan læse ind i det. Dels er det en rus, som eksistensen skaber i en, dels er det livet som et net, der indfanger en, en ruse:

”Mellem disse to udtaler af ordet var Pontoppidans liv i hans egen selvførelse dialektisk spændt ud: det var en svir, men det fulgte et bestemt mønster og havde sine uundgåelige omkostninger. Denne fatalistiske tro opbyggede og fastholdt han livet ud.”

Var det livssynet, der kom her? Er det alt? Henrik Pontoppidan havde en fatalistisk livsanskuelse. Så er det på plads. Måske kan man trække det yderligere sammen og sige, at en forfatter på det niveau trods alt ikke bør og kan afkræves noget livssyn ud over det, hans bøger vækker i læseren. Men så skulle vi have vidst noget mere om, hvad de handler om.

Man kan sige, at Flemming Behrendt har skrevet, hvad Pontoppidan selv ville opfatte som en god roman:

”[...] Mangel på Komposition. Jeg kan slet ikke anerkjende Regler i [så] Henseende; thi i Livet findes ingen, – og kunde man her tale om Impressionisme, da vilde jeg nævne dette som den Retning, jeg stiler hen imod. En god Roman burde være som Livet; et Kaos af løsrevne Situationer blot med en rød Idétråd igj[ennem]; – et Mylr af Billeder som Perler på en Snor.”

Et pragtfuldt kaos af løsrevne situationer, og Behrendt binder dem sammen med nænsom hånd. Lidt for nænsom mener den, der ikke har grundforudsætningerne, og også den, som på den anden side gerne så, at der var mere litteraturvidenskab og mindre litteraturhistorie.

Jeg savner, at vi får en blot sansende karakteristik af, hvordan impressionismen i billedkunsten, som Debussy overførte på sin musik i

præcis de samme år i det Paris, Pontoppidan åbenbart ofte længes mod, påvirker ham i teksten. Hvordan kan Behrendt lade være at trække karakteristikker af omverdens samtidige impressionistiske kunst og kritikken af den ind? Hans ærinder er tydeligvis et andet.

Hvor er Doktor Glas?

Jeg undrer mig meget over, at Behrendt – som angiveligt har siddet 14 dage i arkivet i kælderen under Stockholms Stadsbibliotek, og som fortæller om Pontoppidans forbindelse til et tidsskrift i Göteborg, og som har referencer til Ibsen og andre – kan nære sig for at skrive om Hjalmar Söderbergs *Doktor Glas*, der udkom i 1905, og som i allerhøjeste grad kan paralleliseres med kernen i Pontoppidans forfatterskab, hvor opgøret med kristendommen spiller en så stor rolle, at mange af hans værker bærer navne, der er hentet direkte fra den kristelige forestillingsverden og mange har en præst i centrum.

Åbningsscenen i *Doktor Glas* kunne være skrevet af Pontoppidan. En læge kommer gående en aften i Stockholm og ser en præst stå på en bro, og mens han passerer ham, tænker han de mest kritiske nedgørende tanker om ham, inden han hilser høfligt på ham. Bogen foregår i en indre og ydre kamp, dels mellem lægen og hans forspildte kærlighedsliv, der gør tilværelsens eksistentielt set meningsløs, dels mellem hans hjælp med at gøre livet udholdeligt for præstens unge kone, der væmmes ved sin mand.

“

Formålet ikke er andet, end hvad enhver kan se, at *Livsrusen* er: At skabe den største eksisterende samling af information og viden om forfatteren og mennesket Henrik Pontoppidan, set i hans egne livsomstændigheder og omgivelser. Det er lykkedes

Sådanne små referater, første gang eller ret hurtigt når et værk nævnes, ville have givet *Livsrusen* en mulighed for udbredelse, den nu ikke har. Jeg har ikke fundet meget mere end enkelte bokse med en kort oversigt over idéindholdet i *Det forjættede land* og Pontoppidans egne korte resumer af dele af *Lykke-Per*, samt rids af enkelte andre værker. Men det er uklart i bogens opsætning, hvorfor noget står i bokse og noget bare følger brødtekstens *flow*. Der burde have været en boks med

resume af hver eneste værk, efterhånden som de udkom. Der er heller ingen oversigt over Pontoppidans forfatterskab, men den findes i punktform på den omtalte hjemmeside.

Menu

Men hvad er da formålet med den kæmpemæssige biografi: Jeg tror, man må konkludere, at formålet ikke er andet, end hvad enhver kan se, at *Livsrusen* er: At skabe den største eksisterende samling af information og viden om forfatteren og mennesket Henrik Pontoppidan, set i hans egne livsomstændigheder og omgivelser. Det er lykkedes.

Først og fremmest er det dog nok noget andet igen: Det er en lang kærlighedserklæring. Flemming Behrendt elsker Henrik Pontoppidan. Sådan rigtigt.

Hans biografi er en monumental præstation og i det store og hele endda ”*a good read*” – en tankevækkende, men i særlig grad en billeddannende oplevelse. Der vil være for mange detailspørgsmål for de fleste læsere, i samtidens politik eller kulturdebat, omkring forfatterkolleger, kritikere og andre. Men for den der har et åbent sind og ikke lider af den skræk for faktuel vidensophobning, som googleficeringen har vakt i de fleste mennesker, er der næsten endeløst meget at hente om en tid, vi tror er forsvundet.

Igen og igen opdager man, at den rummer et åndedrag, vores egen tid stadig er båret af, nemlig det modernes gennembrud, hvor man drøftede alle de problemer vedrørende menneskelighed, politik og frihed, vi gør i dag.

Flemming Behrendt har passeret de 80 og troede måske, han havde afsluttet sit værk. Det kan der desværre nok ikke være tale om. Han skylder os en litteraturvidenskabelig monografi på 200 sider, der sætter Pontoppidan i perspektiv og løfter hans værk op i sin idéhistoriske sammenhæng, hvor den store bevægelse, der foregår internationalt med opgøret med kirkens historiske, samfundsmæssige autoritet foregår overalt og den ny demokratiske verden, der træder frem, beskrives systematisk i forhold til den internationale danske digter, som Pontoppidan er. Spørgsmålet ”hvorforskriver Pontoppidan, som han gør,” besvaret ikke udfra det indre, men det ydre.

Men laver han den ikke, har han i hvert fald skabt grunden for, at andre kan gøre det. Og når alt det er sagt, vil jeg, når jeg er færdig med at læse bogen med anmelderbriller, tage disse briller af og nyde dens sprogtoner, dens impressionistiske formidling, der siver fra

Pontoppidan ind i Behrendts egen sprodragt, ligesom Joachim Garff, der lød mere eller mindre som Søren Kierkegaard efter sin store, internationale biografi *SAK*.

Og nyde den imponerende velfungerende billedredaktion, med dusinvis af billeder der opfylder deres formål, nemlig at skabe yderligere indgange til mennesket Pontoppidan.

Dette menneske er fuldstændigt nærværende bogen igennem, tindrende nærværende gennem Behrendts tekst. Mere behøver man vel i sidste ende ikke at forlange af en biografi.

Flemming Behrendt:
Livsrusen – En bog om henrik Pontoppidan
Gad Forlag, 707 sider, 399 kr.

Hovedillustration:

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

DE DØDES RIGE

DET FORJÆTTEDE LAND

FLEMMING BEHRENDT

HENRIK PONTOPPIDAN

HJALMAR SÖDERBERG

IMPRESSIONISME

JAKOB BRØNNUM

LYKKE-PER

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE
INTERESSERET I FØLGENDE:

**Last Night of The
Proms:
Sommerens**

**De frommes
kedelige ferie –**

**Det charmerende
tørklæde – vi har
mistet blikket for**

JAKOB BRØNNUM SENESTE ARTIKLER

Jakob Brønnum er forfatter til 33 bøger. Senest er kommet "Bowie - Rockmusikeren som eksistensdigter" (Eksistensen, 2018) og digtbogen "Øjeblikkets tredje tilstand" (Det poetiske bureaus forlag 2018, 353 sider, 200 kr.)

De senere bøger:

Bowie - Rockmusikeren som eksistensdigter (2018)

Øjeblikkets tredje tilstand (digte, 2018)

Nøjsomhedens tivoli (digte, 2017)

Matthæuseffekten (essay, 2017)

Den sidste passion (digte, 2017)

Lysåret (haikudigte, 2016)

Fortællinger fra undergrunden (noveller, 2016)

Pengeguden (essay, 2026)

Porten til den indre by (digte, 2016)

Argumenter mod døden (essay, 2015)

Langsomheden 1.0 (digte, 2015)

Malmö by night (digte, 2014)

Sange ved himlens port (Dylan-bog, 2014)

Hjemmeside:

<https://sites.google.com/site/jakobbroennums>

Jakob Brønnum er født og opvokset på Frederiksberg. Han har HumBas fra RUC og er cand. theol. fra Århus Universitet. Jakob Brønnum er en ofte anvendt foredragsholder (se hans foredrag på <http://www.sogneaften.dk/jakob-broennum.htm>). Han bor i dag i Örebro i Sverige med sin familie. Hans færøske hustru Rúna í Baianstovu (og skolekammerat fra Johannesskolen på Frederiksberg) er lektor og forsker ved socionomuddannelsen på universitetet i Örebro. Jakob Brønnum er

redaktør af nettidsskriftet Den smalle bog, som han grundlagde 2016 samt af et teologisk/fagpolitisk tidsskrift.

Han har siddet i bestyrelsen for Dansk Forfatterforening og i styregruppen for BogForum. Han har været formand for Den skønlitterære gruppe i forfatterforeningen og for den internationale forfatterforeningsorganisation Baltic Writer's Council. Han har skrevet for bl.a. Aarhus Stiftstidende, Bogmarkedet og Kristeligt Dagblad. Han sidder i bestyrelsen for den offentlige virksomhed Länsmusiken, Örebro og har tidligere siddet i innovationsrådet ved Örebro Universitets fakultet for humaniora. På POV International skriver Jakob Brønnum kulturstof og om etiske og eksistentielle problemstillinger.

